

begravningstal.se

Kära Ingrid,
kära Maria och Johanna,
kära barnbarn,
kära vänner och alla som kommit hit för att ta farväl och för att tacka för livet med Alf Gunnar Pettersson – vår Alfen.

Vi är samlade i sorg,
men också i tacksamhet.
Sorgen över tystnaden som följt i hans spår,
tacksamheten över allt som den tystnaden rymmer:
ett långt liv, fyllt av arbete, omsorg, musik och händer som alltid gjorde nytta.

När jag har talat med er i familjen har en sak återkommit,
så tydligt att den nästan står här mitt ibland oss:
Alf hade en särskild sorts trygghet.
Den syntes inte alltid först, den gjorde inget väsen av sig,
men den fanns där – i sättet han lyssnade,
i noggrannheten i hans rörelser,
i humorn som kom som en stilla blinkning snarare än en fanfar.
Och den fanns i rösten – den varma basstämman som bar kören utan att ta över.

Alf föddes den 3 januari 1942 och blev 84 år.
Han växte upp i Borås, i en stad där tyg, tråd och tålamod länge varit ett språk i sig.
Att han gjorde värnplikt i flottan satte spår:
knopar som höll, blick för vind och väder,
respekt för lagarbete och ordning.
Det var inte bara färdigheter – det var en hållning.
Och när han senare blev textilingenjör var det som om trådarna från

barndomens Borås och flottans däck fick mötas:
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se
kunskap, struktur, ansvar.

Med tiden gick han från industrin till klassrummet,
från ritbord till kateder,
och började arbeta som lärare på yrkesskola.
Där fanns samma sak som i allt han gjorde:
en glädje i att dela med sig.
Inte den sortens glädje som vill glänsa,
utan den som tänker:
"Det jag kan, det ska fler kunna."
Han visste hur teori blev till hantverk,
hur man väver mellan händer och huvud.
Och många tidigare elever minns hur han gav dem verktyg – både bokstavligt
och bildligt –
och hur en sträng precision alltid följdes av ett vänligt "bra så" när jobbet var
gjort.

Alf var också en föreningsmänniska.
I hembygdsföreningen vårdade han det som bär vidare:
berättelser, platser, namn.
Han visste att tradition inte är något som står still,
utan något man sköter om så att det fortsätter leva.
Kanske var det därför som han trivdes så bra i kyrkokören –
tonerna hörde ihop med trådarna,
röster som håller varandra på plats,
en gemenskap där varje liten insats gör helheten möjlig.

I livet vid sidan av arbetet fanns verkstaden, vävstolen och skogen.
Vävstolen, där tålmod blir synligt.
Snickeriet, där en idé får form och går att använda.
Och de där promenaderna under granar och björkar, med blicken för det lilla:
spår i mossan, en fågels rop, en pinne som kunde bli till ett handtag eller en
tvärslå.

Han fiskade gärna i insjöar skap ditt eget personliga tal på begravningstal.se
inte för troféns skull utan för stillheten,
den där sortens tystnad där prat inte behövs,
men där tankarna ändå pratar vidare.

Mitt i allt detta stod familjen.
Ingrid, ni delade 57 år tillsammans.
Det är ett alldeles eget slags rikedom.
Den räknas inte i dagar,
utan i lagade stolar, delade blickar över köksbordet, samtal som fortsätter även
när man inte säger något.
Maria och Johanna,
ni bar med er en pappa som var plikttrogen och mild,
som visade hur man prövar en lösning innan man bestämmer sig,
och hur man håller fast vid det som är viktigt utan att bli hård.
Och till er fyra barnbarn:
ni hade en farfar som kunde göra världen begriplig med ett snöre och en spik,
som visade att det finaste ett par händer kan vara är: till nytta.

Midsomrarna i sommarhuset.
Det är ett minne som lyser starkt.
Ni berättar om hur Alfen lärde barnbarnen knyta knopar:
pålitliga, prövade, med fingertoppar som visade rätt väg när snöret ville smita.
Om hur ni byggde fågelholkar,
och hur hans tumstock alltid lyckades hitta den där exakta centimeter som
gjorde att locket slöt tätt.
Det var inte bara pyssel.
Det var en sorts skola i tålmod och ansvar,
en lektion i att världen mår bra av ordentlighet -
och att det dessutom är roligt när något håller för väder och vind.

Det fanns humor där också,
fast inte den högljudda sorten.
Ni beskriver en liten paus i hans berättelser,

en blick över glasögonbågen Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

och så kom kommentaren –

inte för att vinna skratt,

utan för att lätta på trycket.

Den typen av humor som märks bäst när den saknas.

Alf bar på värderingar som inte ropar efter uppmärksamhet:

arbetsamhet, pålitlighet, gemenskap, och omsorgen om traditioner.

Det var inte paroller han talade om,

det var sätten han levde på.

Om något gick sönder tog han reda på om det gick att laga,

och oftast gjorde det det.

Om någon var ny i sammanhanget såg han till att det fanns en plats.

Om det behövdes en insats i föreningen,

ställde han upp,

inte för att få tack,

utan för att han visste att det är så det fungerar när något ska bestå.

Vad kommer saknas mest?

Ni säger: hans trygga närvaro.

Den där sortens närvaro som inte tar plats men skapar plats åt andra.

Hans händer som alltid kunde laga.

Verktygslådan som hade precis rätt skruv i ett prydligt litet fack.

Och hans lugna röst i körens basstämma,

som inte lockade alla blickar till sig,

men ändå höll tonerna samlade.

Tystnaderna mellan tonerna kan vara lika viktiga som tonerna själva –

Alf förstod det,

och han levde så.

På minnesbordet ligger i dag Alfs egen vävda duk.

Det är så enkelt, och så talande.

Tråd för tråd,

rätt spänning,

ingen genväg.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Till slut ett mönster som man kan leva med,

samlas kring,

spilla kaffe på och torka av -

en vacker vardaglighet.

Kanske är det just så vi bäst hedrar honom:

inte i stora ord,

utan i det välgjorda,

i att hålla ihop,

i att vårda det som håller.

I flottan lärde han sig att en bra knop inte blir till av sig själv.

Den kräver praktik och tålamod,

och den måste gå att lita på när det blåser upp.

I vävstolen lärde han sig att varje tråd behöver sin plats och sin riktning.

Och som lärare visste han att både kunskap och människor mår bra av uppmuntran,

och av att någon visar: så här gör vi, steg för steg.

Det är egentligen samma rörelse,

oavsett om det gäller en lina, en tråd eller ett liv:

att foga samman så att det bär.

Till dig, Ingrid,

och till er, Maria och Johanna, och till er barnbarn:

Tomheten ni känner är er egen,

och ingen annan kan fylla den.

Men mitt i den tomheten bär ni också vidare det som var Alfs.

Ni bär hans sätt att prova först och tala sedan.

Ni bär hans respekt för sådant som tar tid.

Ni bär hans vilja att hjälpa utan att göra en poäng av det.

Ni bär hans sångröst i ert minne,

och jag tror att den kommer att dyka upp när ni minst anar det:

på en skogsstig,

vid en arbetsbänk,

när ett barn frågar hur den där knopen egentligen skulle dras.

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Vi kommer att fira hans liv i dag.

Inte genom att blunda för saknaden,

utan genom att låta minnena arbeta för oss:

midsommarkransar som aldrig blev riktigt runda men alltid fina,

fågelholkar där stare och talgoxe turades om,

insjöar i tidig morgonskugga,

en körövning med lysrörsljus och stämgaffel,

en föreningskväll med protokoll och kaffebröd,

händer som torkar av bänken innan de går vidare till nästa sak.

För mig, som fått lyssna på er,

blir en bild kvar.

Alf står i dörröppningen till verkstaden.

Det är inte stökigt,

det är inte stelt.

Det är prydligt, använt, redo.

Han för handen över bänken,

lägger tillbaka en penna på sin plats,

och säger kanske mest till sig själv:

”Det ska hålla.”

Det var ingen arbetsorder,

det var ett sätt att leva.

Därför får också våra ord i dag vara enkla och hållbara.

Tack, Alf, för tyst omsorg och fasta händer.

Tack för toner som bar.

Tack för trådar som höll.

Tack för att du visade att det lugna inte är likgiltigt,

utan starkt.

Strax låter vi psalm 200 klinga,

den psalm som familjen har önskat.

Låt oss bära med oss ~~Alfs basstämma när vi sjunger~~
Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

och låt oss se den vävda duken som mer än ett föremål:

som en påminnelse om att vi alla är en del av ett större mönster.

Må freden som präglar hans minnen få prägla oss.

Må vi vårda det som håller,

dela med oss av det vi kan,

och fortsätta att knyta knopar som bär – åt oss själva och åt varandra.

Vila i frid, Alf Gunnar Pettersson.

Tack för allt, Alf.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera
ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)